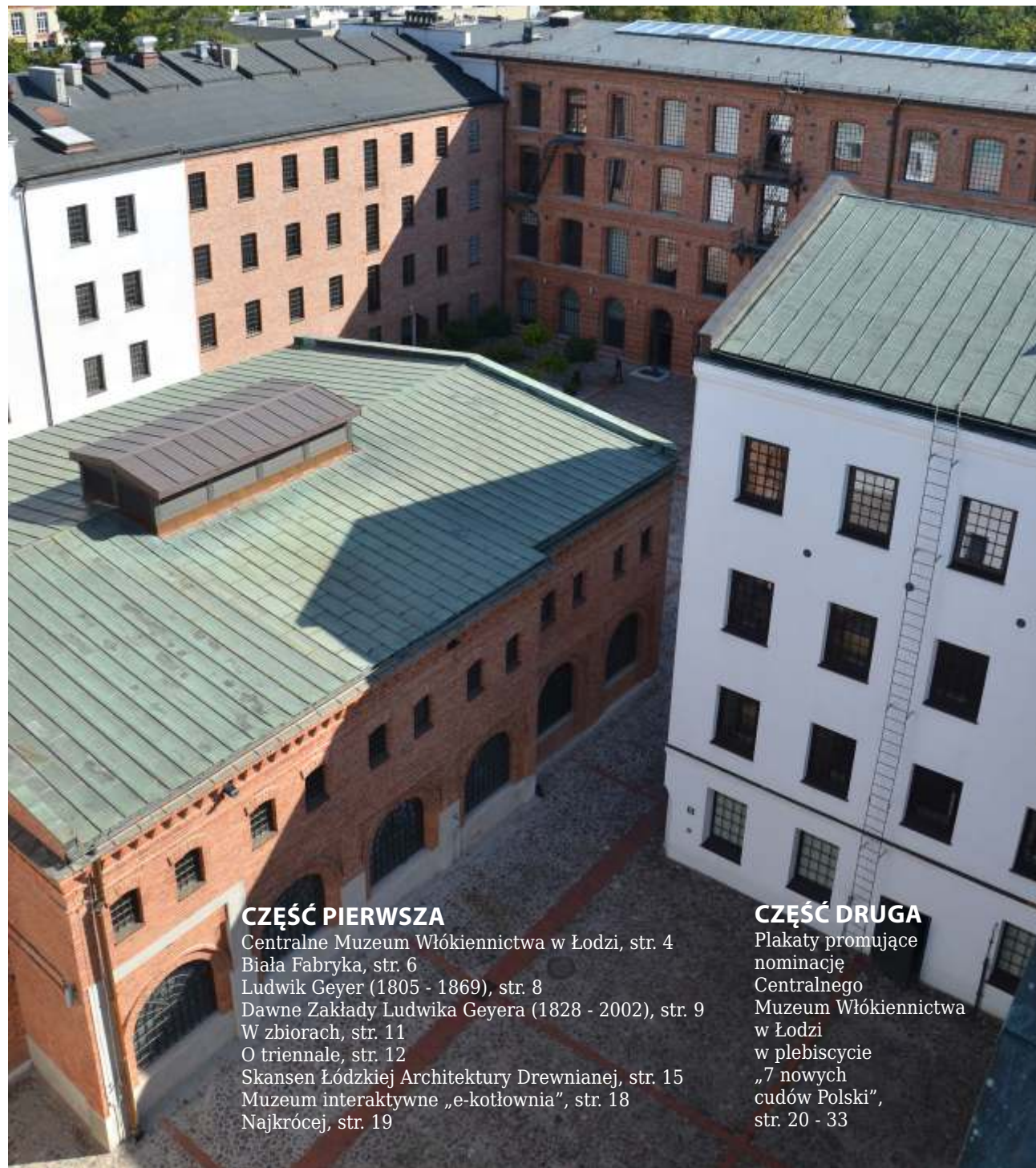
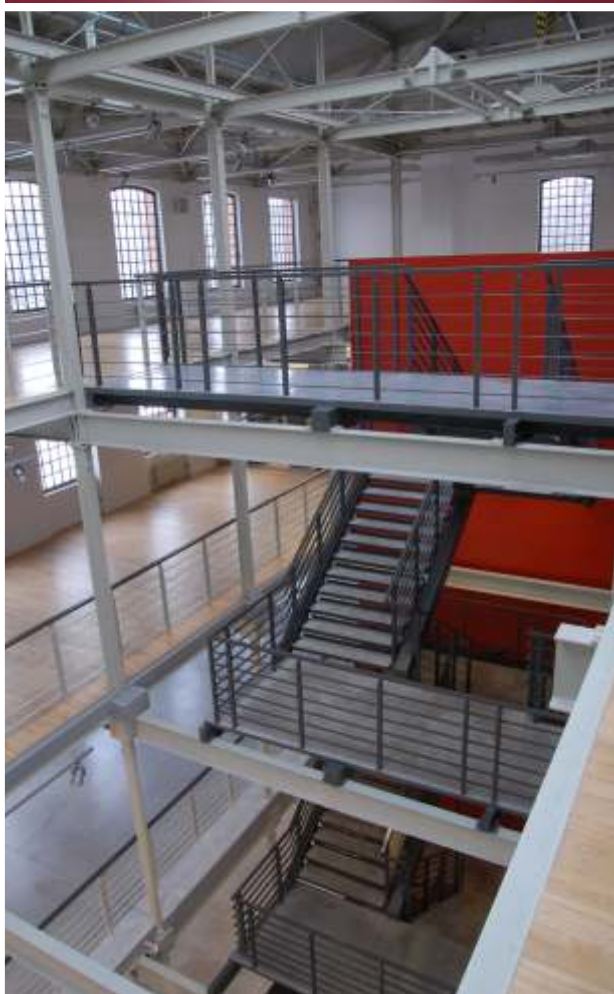

Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi

Łódź, ul. Piotrkowska 282 / www.muzeumwlokiennictwa.pl

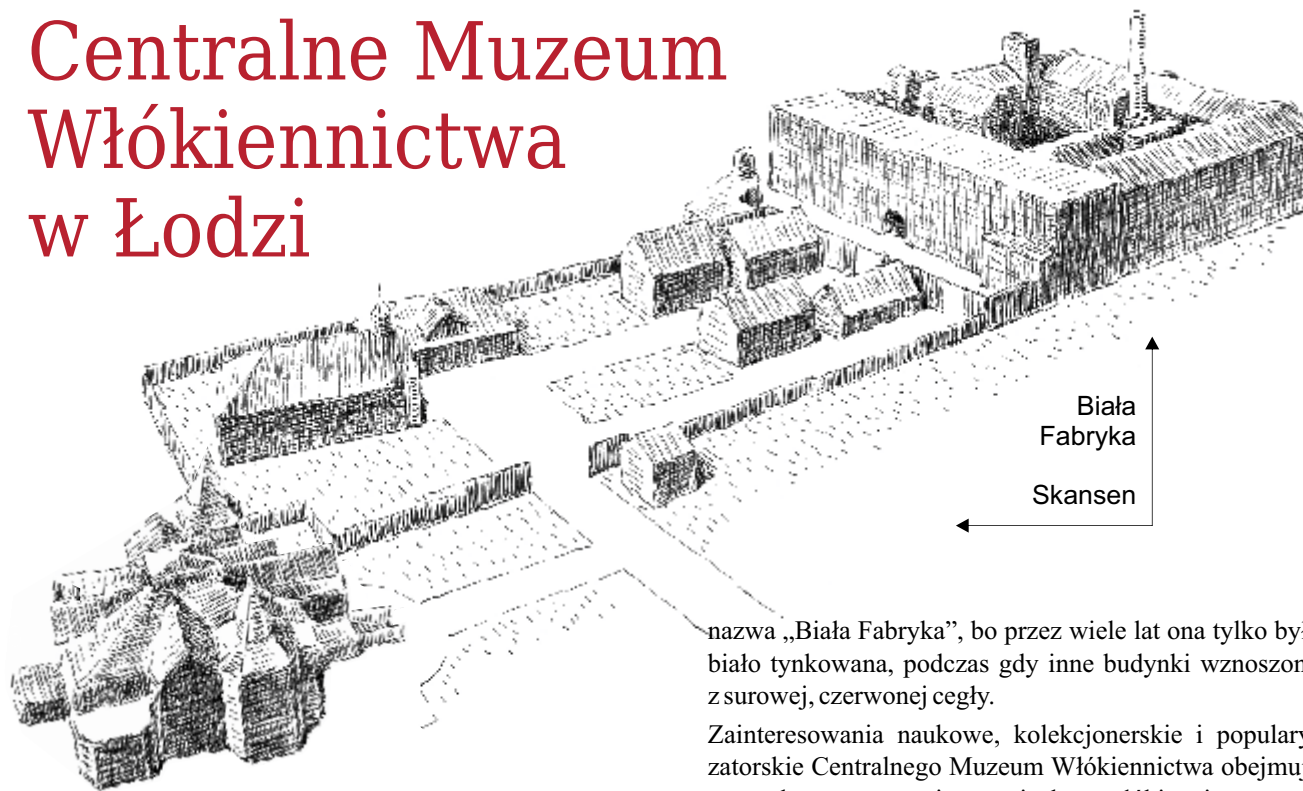
CZĘŚĆ PIERWSZA

Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi, str. 4
 Biała Fabryka, str. 6
 Ludwik Geyer (1805 - 1869), str. 8
 Dawne Zakłady Ludwika Geyera (1828 - 2002), str. 9
 W zbiorach, str. 11
 O triennale, str. 12
 Skansen Łódzkiej Architektury Drewnianej, str. 15
 Muzeum interaktywne „e-kotłownia”, str. 18
 Najkrócej, str. 19

CZĘŚĆ DRUGA

Plakaty promujące
 nominację
 Centralnego
 Muzeum Włókiennictwa
 w Łodzi
 w plebiscycie
 „7 nowych
 cudów Polski”,
 str. 20 - 33

Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi

Pomysł zorganizowania muzeum tkactwa w Łodzi pojawił się w 1946 r. W 1952 r. w miejskim Muzeum Sztuki powołano Dział Tkactwa; po 1955 r. miał on swoją odrębną siedzibę, a w 1960 r. powołano jako zupełnie już samodzielną instytucję Muzeum Historii Włókiennictwa; przemianowane w 1975 r. na Centralne Muzeum Włókiennictwa.

Siedzibą muzeum jest Biała Fabryka, okazały kompleks klasycystycznych budynków, jeden z najpiękniejszych w Polsce zabytków architektury przemysłowej. Zbudowana w latach 1835-1847 przez Ludwika Geyera (wielokrotnie potem rozbudowywana i przebudowywana) była pierwszą w Królestwie Polskim włókienniczą „fabryką wielowydziałową”. W obrębie jednego kompleksu mieściła mechaniczną przędzalnię, tkalnię i drukarnię bawełny poruszane pierwszą w Łodzi maszyną parową. Konsekwencją wprowadzenia siłowni parowej była konieczność zbudowania przy niej wielkiego komina. Od tej, z czasem wielkiej, liczby kominów Łódź nazywano często „Miastem Kominów”. Do fabryki Geyera przylgnęła natomiast

nazwa „Biała Fabryka”, bo przez wiele lat ona tylko była białą tynkowana, podczas gdy inne budynki wznoszono z surowej, czerwonej cegły.

Zainteresowania naukowe, kolekcjonerskie i popularyzatorskie Centralnego Muzeum Włókiennictwa obejmują wszystko, co pozostaje w związku z włókienniczym procesem produkcyjnym: od surowca, przez techniki i technologie włókiennicze do produktów włókienniczych o różnym stopniu przetworzenia. To założenie decyduje, że obok tradycyjnych tkanin realizowanych metodami rękodzielniczymi i przemysłowymi gromadzimy również inne nie-tkackie włókny, filce, dzianiny, ale również szytą z nich odzież, a także dzieła sztuki współczesnej wykreowane - na przykład - z papieru (bo zwykle w papierniach kończą pewien etap swojego żywota len i bawełna; w skansenie jeden z budynków mieści Galerię Papieru Ręcznie Czerpanego). Zbiory są gromadzone, opracowywane naukowo, konserwowane i w różnej formie udostępniane przez specjalistyczne działy muzeum zajmujące się: historią włókiennictwa, technikami włókienniczymi, tkaniną artystyczną, przemysłową i ludową oraz odzieżą. Realizując plany z końca lat 50. ubiegłego wieku w 2008 roku w przyległym do muzeum parku posadowiono Skansen Łódzkiej Architektury Drewnianej.

Nie uwzględniając obiektów skansenu muzeum dysponuje obecnie ponad 16.000 m² powierzchni; na cele ekspozy-

cyjne przeznaczono nieco ponad 9.500 m². Poprzez działalność wystawienniczą muzeum popularyzuje zagadnienia szeroko rozumianej „sztuki włókna” tj: włókiennictwa, designu tkanin, polskiej historycznej i współczesnej sztuki tkackiej. Zorganizowaliśmy ponad 1000 ekspozycji. Swoje wystawy - przede wszystkim polskiej tkaniny współczesnej - eksponowaliśmy w ponad 100 największych i najbardziej prestiżowych muzeach i galeriach w Europie, Ameryce Północnej i Południowej, Afryce i Azji. W Łodzi prezentowaliśmy ponad 120 wystaw historycznej i współczesnej sztuki innych krajów i regionów.

Od 1972 r. muzeum było współorganizatorem, a od 1982 r. jest jedynym organizatorem Międzynarodowego Triennale Tkaniny. Obecnie jest to najstarsza i największa na świecie międzynarodowa wystawa-konkurs promująca współczesną „sztukę włókna”. Zwykle w ekspozycjach bierze udział 120-140 artystów z 50-55 krajów. Wielomiesięczne triennialowe ekspozycje są najbardziej międzynarodową imprezą organizowaną w Łodzi. Ponadto muzeum jest organizatorem i eksponentem ważnych, wielkich imprez ogólnokrajowych - Ogólnopolskiej Wystawy Tkaniny Unikatowej (od 2004) i Ogólnopolskiej Wystawy Miniatury Tkackiej (od 1998); każdą z wystaw zwiedza od kilku do kilkudziesięciu tysięcy widzów.

Norbert Zawisza

Biała Fabryka

Siedzibą Centralnego Muzeum Włókiennictwa w Łodzi jest tzw. Biała Fabryka, wzniesiona w latach 1835 - 1838 (skrzydło zach. i półn.) przez przybyłego z Saksonii przemysłowca Ludwika Geyera (1805 - 1869). Główny gmach fabryczny został ukończony na początku 1837 r., usytuowany frontem do ul. Piotrkowskiej, ma 3 piętra, 70 m długość, 16,25 m szerokość i 17,35 m wysokość. Na dachu znajdował się niewielki drewniany belweder, mieszczący dzwon fabryczny. Elewacja od ulicy otrzymała klasycystyczny wystrój ozdobiony trzema pozornymi ryzalitami zwieńczonymi trójkątnymi frontonami oraz profilowanymi gzymsami. Wewnątrz, szkielet gmachu stanowiło 27 poprzecznych belek podpartych dwoma rzędami słupów drewnianych, dzielących wnętrza sal na trzy podłużne nawy. W 1844 r., w obawie o wytrzymałość stropów, dodano trzeci rząd podpór.

W 1838 r. dobudowano skrzydło północne o długość 31,20 m i szerokość 11,10 m, wydłużone w latach 70.

XIX w. do 59,40 m, o elewacji nawiązującej wystrojem do budynku od ulicy. Także w 1838 r. ukończony został, stojący na dziedzińcu, parterowy budynek maszynowni i kotłowni z pierwszym w Łodzi kominem fabrycznym o wysokości ok. 46 m. Fabrykę wyposażono w maszynę parową o mocy 60 KM, która napędzała 180 krosien, zestaw przędzarek i niezbędne maszyny pomocnicze, sprowadzone z zakładów Cockerillów w Belgii. W 1847 r. wzniesiono południowe skrzydło, zwrócone frontem do stawu na Jasieni. Ma ono 54,50 m długość i ozdobną elewację z centralnie ulokowanym 7-osiowym ryzalitem zwieńczonym trójkątnym tympanonem. Budynek ten powstał według nowego projektu, przypisywanego znanemu architektowi Janowi Jakubowi Gayowi.

W roku 1886 dobudowano wschodnie skrzydło, tworząc w ten sposób unikalny w Łodzi zespół fabryczny o kształcie czworoboku. Nowy gmach, to czterokondygnacyjny budynek długości 69,80 m i szerokości 18,5 m, wyjątkowo nieotynkowany z zewnątrz. Nad parterem i I piętrzem zastosowano w nim ogniodopusne stropy murowane, wyżej drewniane; wszystkie podparte dwoma rzędami żeliwnych kolumn.

W latach następnych wprowadzono tu oświetlenie gazowe (1888 r.), wybudowano wieżę kurzową (1891 r.), zainstalo-

wano windy i zewnętrzne schody przeciwpożarowe (1897 r.), wybudowano wieżę filtrów (1898 r.), wprowadzono oświetlenie elektryczne (lata 1895 - 1899) oraz rozbudowano przylegający do skrzydła południowego skład tkanin, tzw. „ostrogę” (1899 r.). Po pożarze południowego skrzydła w 1901 r., zainstalowano na salach tryskacze przeciwpożarowe, na dachu wzniesiono wieżę ciśnieniową, nakrytą charakterystycznym namiotowym dachem z iglicą.

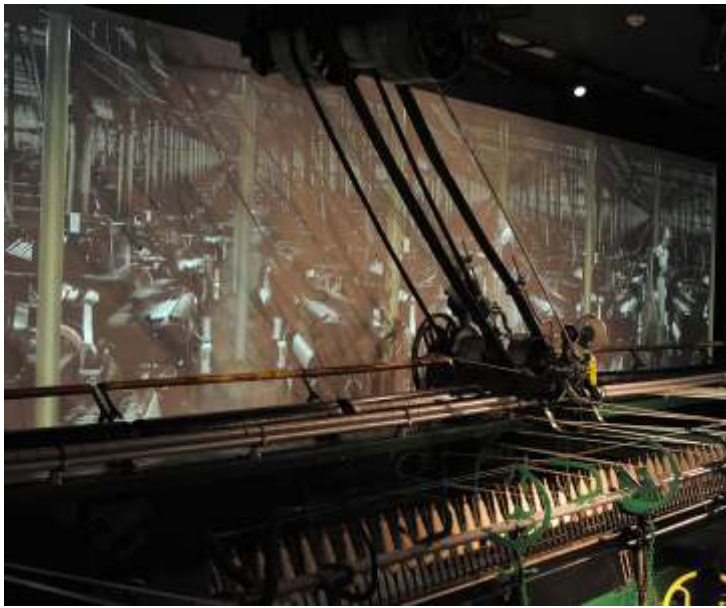
W latach I wojny światowej Biała Fabryka została przez niemieckich okupantów zdewastowana, a część wyposażenia uszkodzona lub wywieziona - stąd w okresie międzywojennym w ograniczonym stopniu pełniła funkcje produkcyjne. Stan ten pogłębił się w czasie II wojny światowej, kiedy to Niemcy złomowali większość pracujących tu maszyn.

Po wojnie zakłady Geyerów zostały upaństwowione, a kompleks Białej Fabryki stał się częścią Zakładów Przemysłu Bawełnianego im. F. Dzierżyńskiego. Ze względu na zły stan techniczny ulokowano tu magazyny, biura, szkołę zawodową i mieszkania pracownicze, część sal wydzierżawiono. Budynek nie był remontowany, a jego stan techniczny ulegał szybkiej degradacji. Sposobem na ocalenie okazało się przekazanie go na siedzibę mającego powstać muzeum włókiennictwa, co formalnie nastąpiło w 1955 roku, a faktycznie trwało etapami aż do roku 2002.

Piotr Jaworski.

Biała Fabryka L. Geyera wg. Jubiläumsbeilage zur „Lodzer Zeitung“, Łódź, 1888, s. 26

Ludwik Geyer (1805 - 1869)

Ludwik Geyer (1805-1869) w 1828 r. przyjechał do Łodzi z Saksonii. Tu założył zakład włókienniczy, początkowo oparty o produkcję nakładczą. W 1833 r. sprowadził z Wiednia pierwszą w Łodzi maszynę walcową do wielobarwnego druku perkali (miała prawie 100 razy większą wydajność niż ręczne stoły drukarskie). W latach 1835-1839, przy wsparciu finansowym rządu Królestwa Polskiego, wybudował na placu przy ul. Piotrkowskiej 282 pierwszą w Łodzi mechaniczną przędzalnię, tkalnię i drukarnię bawełny, do której maszyny sprowadził z wytwórni braci Cockerill w Belgii. Był pionierem postępu technicznego w łódzkim przemyśle bawełnianym.

W 1838 r. zainstalował pierwszą maszynę parową (miała moc 60 KM i napędzała 180 krosien, zespół przędzarek i maszyny pomocnicze). W połowie XIX w. jego zakład zatrudniał ok. 700 pracowników, był największym i najnowocześniejszym przedsiębiorstwem tekstylnym w Kró-

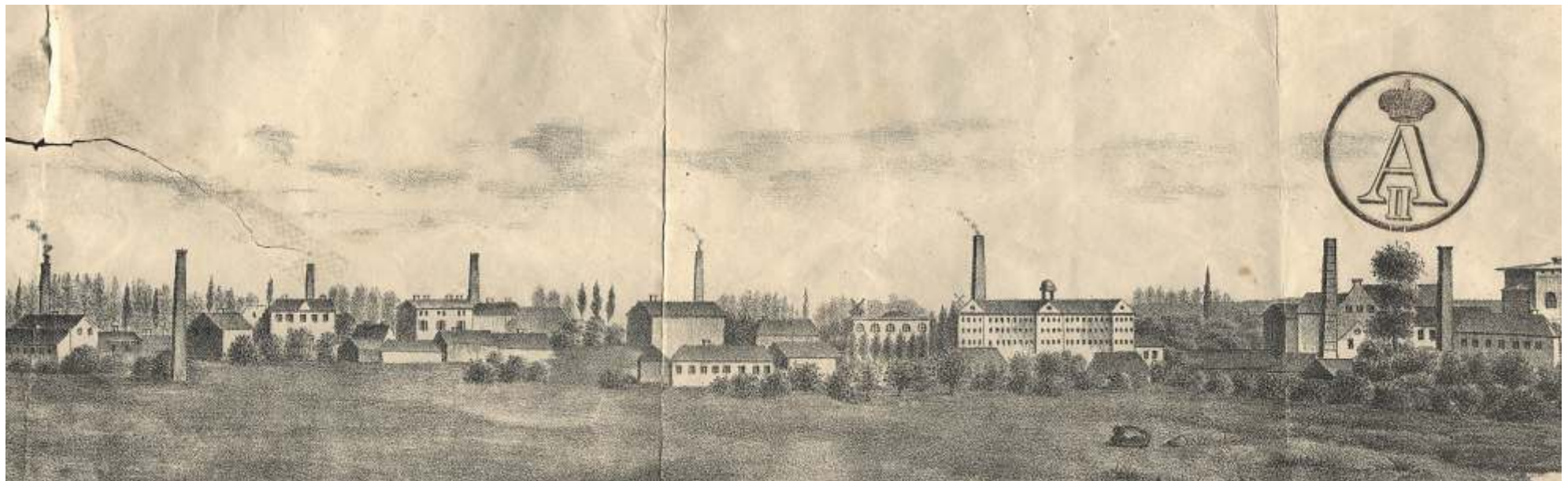
lestwie Polskim. Część kapitałów zainwestował w majątek ziemski Ruda Pabianicka, gdzie uruchomił cukrownię, gorzelnię i młyn parowy.

Prowadził szeroką działalność charytatywną. W swoich zakładach zorganizował wieczorową szkołę elementarną dla dzieci pracujących w fabryce oraz kasę chorych. Jako wybitny obywatel miasta przewodniczył wielu komitetom społecznym: budowy szpitala miejskiego, szkoły realnej, antycholerycznemu i wsparcia ubogich. Do dziś istnieje założone przez niego Łódzkie Męskie Towarzystwo Śpiewacze.

W opiniach współczesnych podkreślano jego fachowość, pracowitość, niezwykłą energię i skromny tryb życia; również trudny, gwałtowny charakter. Przez wiele lat uznawano go za „pierwszego obywatela Łodzi” i mimo licznych niepowodzeń cieszył się sławą wybitnego przemysłowca.

Piotr Jaworski.

Widok południowej części ul. Piotrkowskiej wg. Dyplomu cechowego z lat 60. XIX w.; z prawej Fabryka L. Geyera

Dawne zakłady Ludwika Geyera (1828 - 2002)

Ekspozycja* jest drugą z cyklu poświęconego historii łódzkich fabryk włókienniczych i została przygotowana w oparciu o zbiory Działu Historii Włókiennictwa i Działu Tkaniny Przemysłowej Centralnego Muzeum Włókiennictwa w Łodzi.

Wystawa jest próbą przypomnienia historii najstarszej i najdłużej działającej w Łodzi fabryki wyrobów bawełnianych. Założona w 1828 r. przez przybyłego z Saksonii Ludwika Geyera, przez prawie 20 lat, aż do powstania fabryki Karola Scheiblera, była największą firmą przemysłową w mieście, która jako pierwsza wprowadziła nowoczesne przędzarki i krosna napędzane maszyną parową. W okresie największego rozkwitu, w ostatnich latach przed I wojną światową, były to trzecie co do wielkości łódzkie zakłady bawełniane, ustępujące tylko przedsiębiorstwom Karola Scheiblera i Izraela Poznańskiego, zatrudniające około 4.700 pracowników i produkujące

rocznie tkaniny o wartości 8,7 mln rubli. Zakłady jako jedno z pierwszych objęły swoich pracowników opieką socjalną i utworzyły fabryczne organizacje oświatowe, kulturalne i sportowe - działała przy nich szkoła dla dzieci robotników, biblioteka, kasa chorych, przychodnia lekarska oraz łaźnia; ponadto w okresie międzywojennym powstał teatr oraz Klub Sportowy „Geyer”.

Po II wojnie światowej zakłady zostały upaństwowione i przez wiele dziesięcioleci funkcjonowały pod nazwą Zakłady Przemysłu Bawełnianego im. F. Dzierżyńskiego (w 1963 roku do nazwy dodano człon „Eskimo”). Należały do największych przedsiębiorstw w branży bawełnianej w Polsce i specjalizowały się w produkcji tkanin o przeznaczeniu odzieżowym (głównie kretonów i flaneli), specjalnym (drelichów stosowanych na wojskowe mundury polowe) i introligatorskim.

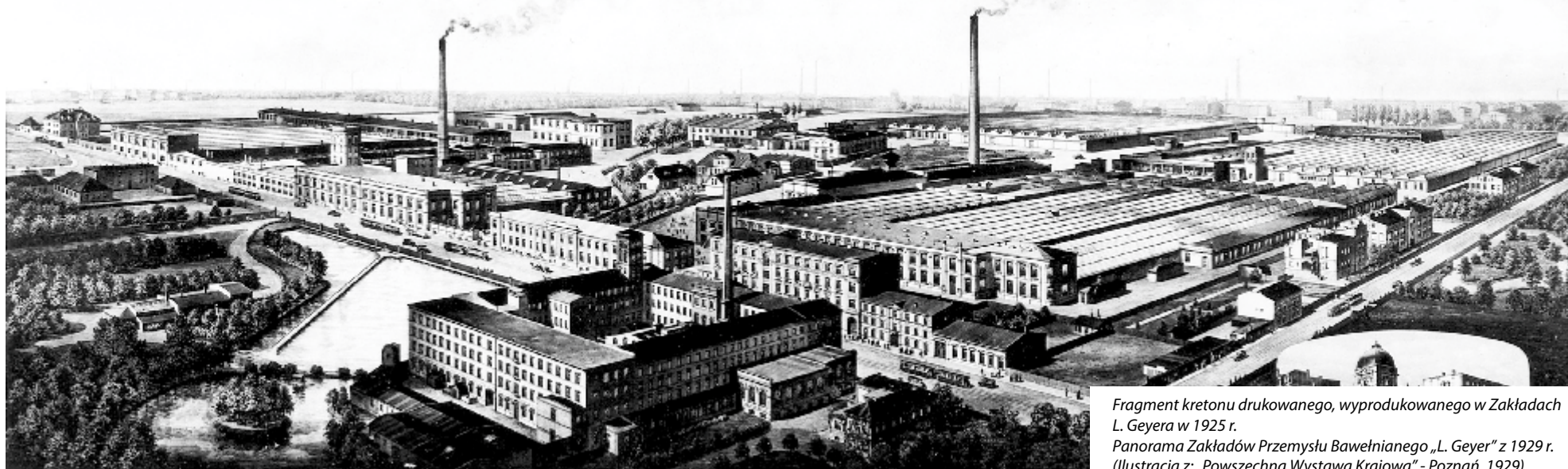
Wystawa składa się z dwóch części. Pierwsza - historyczna - ukazuje dokumenty ilustrujące skalę produkcji i zatrudnienia, widoki i plany architektury fabrycznej oraz fotografie pracowników. Druga poświęcona jest produkcji i prezentuje szeroki przekrój asortymentów i wzornictwa tkanin. Eksponowane są katalogi fabryczne i handlowe, fragmenty tkanin metrażowych i wyroby gotowe, które pozwalają prześledzić zmiany zachodzące w technice, technologii i wzornictwie tkanin produkowanych od pocz. XX wieku do 2002 roku. Prezentowane na wystawie

obiekty stanowią fragment kolekcji zgromadzonej przez muzeum w ciągu kilku dziesięcioleci. Należy ją uznać za unikatową, najpełniej dokumentującą historię najstarszej i jednej z największych łódzkich fabryk oraz dającą najpełniejszy obraz przemian zachodzących w przemyśle włókienniczym.

Piotr Jaworski
Lidia Maćkowiak-Kotkowska
Katarzyna Łebek

* Tekst z ulotki do wystawy

Fragment kretonu drukowanego, wyprodukowanego w Zakładach L. Geyera w 1925 r.

Panorama Zakładów Przemysłu Bawełnianego „L. Geyer” z 1929 r.
(Ilustracja z: „Powszechna Wystawa Krajowa” - Poznań, 1929)

1

3

4

2

1. Ekspozycja stała: „Narzędzia i maszyny włókiennicze w zbiorach Centralnego Muzeum Włókiennictwa w Łodzi”
2. Wystawa: „Reinterpretacje. Polska tkanina współczesna”, 2011

3. Wystawa: „Z dziedzictwa wyprowadzić dalsze, twórcze ciągi. ... kolekcja tkaniny podwójnej w zbiorach Centralnego Muzeum Włókiennictwa w Łodzi”, 2008
4. Ekspozycja stała: „Z modą przez XX wiek”
5. Rodzinna gra terenowa zrealizowana w ramach „Geyerwerków”, 2010
6. Wystawa: „Tkaniny Indian Nawaho”, 2003
7. Wystawa: „Pas kontuszowy – recepcja formy, recepcja mitu”, 2008 r.
8. Ekspozycja stała: „Dawne Zakłady Ludwika Geyera. 1828 – 2002”

5

6

7

8

W zbiorach

Autorytet każdego muzeum oceniany jest po wielkości oraz randze historycznej i artystycznej zbiorów. Mimo ograniczeń finansowych udało się nam zgromadzić zbiory pod wieloma względami imponujące, daleko sięgające w przeszłość (najstarszymi eksponatami są neolityczne gliniane przęśliki i fragmenty tkanin koptyjskich z V - VII w.) i liczne (w końcu 2012 r. liczyły one ponad 18 tysięcy pozycji inwentarzowych).

W Dziale Historii Włókiennictwa przechowywana jest najliczniejsza w Polsce kolekcja papierów wartościowych spółek włókienniczych działających na ziemiach polskich (w jej dawnych i obecnych granicach). Najstarszy dokument pochodzi tu z 1768 roku! Ponadto: liczne sztandary, medale, bogata ikonografia, dokumenty.

Zbiory Działu Technik Włókienniczych stanowią narzędzia, urządzenia i maszyny używane w okręgu łódzkim, związane przede wszystkim z przerobem bawełny w drugiej połowie XIX w. i całym kolejnym stuleciu. Są to największe tego rodzaju zbiory w Polsce. Część maszyn prezentowana jest w ruchu.

Dział Tkaniny Artystycznej szczyti się największą obok Muzeum Narodowego w Krakowie kolekcją kilimu polskiego. Kilim to nasza tradycyjna, polska specjalność, prawie symbol narodowy. Zbiór polskich i orientalnych pasów kontuszowych jest co do swej liczby trzeci w Polsce. Najśluszniej chwalimy się największą na świecie kolekcją tkaniny współczesnej polskiej i obcej. Ze względu na niekwestionowanie najwyższą pozycję polskiej tkaniny wszystko to, co polskie, w tej dziedzinie niejako automatycznie oznacza międzynarodowe. Tej międzynarodowej pozycji artystycznej Magdaleny Abakanowicz, Wojciecha Sadleja, Urszuli Plewki-Schmidt, Jolanty Rudzkiej-Habisiak, Włodzimierza Cygana nie trzeba udowadniać, potwierdzają ją co trzy lata medale i wyróżnienia na Międzynarodowym Triennale Tkaniny w Łodzi.

Dział Tkaniny Przemysłowej posiada największy w Polsce zbiór polskich i europejskich tkaniny „fabrycznych” począwszy od początku XIX wieku, a także wyjątkowe zespoły ikonografii, projektów i tkanin dwu polskich zakładów-legend: Zakładów Przemysłu Jedwabniczego w Milanówku i Zakładów Lniarskich w Żyrardowie.

Dział Odzieży ma największą w Polsce kolekcję odzieży i akcesoriów strojów z lat 20. i 30. XX wieku, oraz wielki zbiór odzieży starszej i nowszej. W kolekcji działu znajduje się również najliczniejszy na świecie zbiór pamiątek osobistych, archiwum artystyczne i stroje słynnego Antoine'a - Antoniego Cierplikowskiego, najwybitniejszego prekursora współczesnych fryzjerów, wizażystów i stylistów.

Tkaniny i odzież kolekcjonowane w Dziale Tkaniny Ludowej pochodzą z końca XIX w. po współczesność. Najliczniejsze są obiekty z pobliskich regionów (Łowickiego,

U góry: „Abakan trójęściowy czarny”, Magdalena Abakanowicz, 1972
Na dole: Fragment szylkretowego kompletu toaletowego Antoine'a (Antoniego Cierplikowskiego), ok. 1931

Opoczyńskiego, Rawskiego). Wyróżniają się liczne eksponaty z obszarów, które nie należą obecnie do Polski i piękny, duży i reprezentatywny zbiór tkaniny podwójnej. Specjalistyczny księgozbiór muzealny liczy 14 tysięcy książek, czasopism, cymeliów począwszy od XVIII w. dotyczących historii politycznej i gospodarczej, technik włókienniczych, mody, tkaniny zabytkowej i współczesnej. W Archiwum znajdują się m.in. unikalne dokumenty dotyczące Spółdzielni Artystów „Ład”, archiwa artystyczne Lucjana Kintopfa, Haliny Karpińskiej-Kintopf, Leny Kowalewicz-Wegner. (mo)

Pas kontuszowy lity, Słuck, Leon Madżarski, manufaktura książąt Radziwiłłów, 1780-1807

O triennale

Jak to działa ?

Międzynarodowe Triennale Tkaniny w Łodzi jest najstarszym (od 1972 r.), największym i najbardziej reprezentatywnym przeglądem tkaniny unikatowej na świecie; konkursem, w którym laur zwycięzcy (choć bez materialnej gratyfikacji) przynosi w tej dziedzinie prestiż przewyższający wszystkie inne nagrody. Porównywalne, międzynarodowe imprezy w Lozannie i Kioto zakończyły swą działalność w latach 90. XX w. Tajemnicą trwałości łódzkiego triennale jest wciąż żywe nim zainteresowanie artystów z całego świata, bezdyskusyjnie wysoka pozycja artystów polskich, liczne i aktywne środowisko tkackie Łodzi wspierane przez Akademię Sztuk Pięknych, ugruntowana międzynarodowa pozycja Centralnego Muzeum Włókiennictwa w Łodzi i stałe zaangażowanie Władz Miasta (finansujących imprezę), pielęgnujących włókiennicze tradycje Łodzi.

Triennale tkaniny jest największym, międzynarodowym, łódzkim festiwalem, a jego światowa renoma - w swojej dziedzinie - przewyższa krakowskie biennale grafiki, czy warszawskie biennale plakatu. Emancypacja tkaniny na gruncie światowym jako w pełni samodzielnego środka wypowiedzi artystycznej miała miejsce jeszcze w latach 60. XX w. lecz sława artystów (m.in. M. Abakanowicz czy W. Sadleya) i ich dzieł nie zdołały zmienić powszechnej tendencji do traktowania tkaniny jako przedmiotu po części użytkowego, a nie stricte artystycznego. Dlatego zauważalność tkaniny w mediach ustępuje wspomnianym imprezom. Dla Centralnego Muzeum Włókiennictwa, wyłącznego organizatora triennale jest ono największym, cyklicznym wyzwaniem organizacyjnym. Pod kierunkiem Rady Programowej przygotowania do wystawy trwają 2-2,5 roku. Selekcja państw, artystów i prac jest tak pomyślana, by łódzka ekspozycja była reprezentatywna dla stanu współczesnej sztuki tkackiej na świecie, bez pomniejszania artystycznej rangi ekspozycji. Organizatorzy zabiegają o udział artystów z państw prezentujących najwyższy poziom w tej dziedzinie, jak i z tych, które rzadko lub wcale nie goszczą na międzynarodowych pokazach. O wybór tkaczy - zwykle z około 50-55 krajów - zwracamy się do konsultantów narodowych (wybitnych w danym kraju artystów,

pedagogów, krytyków sztuki i dyrektorów muzeów lub galerii). Bardzo rzadko dokonujemy tej selekcji sami; wierzymy, że konsultanci lepiej od nas wiedzą, kto w ich krajach jest najlepszy, najbardziej oryginalny i twórczy. Zwyczajowo w wystawie bierze udział 130-140 artystów. W zależności od potencjału artystycznego danego kraju Rada Programowa ustala limit od jednego do pięciu uczestników. Artystów z Polski (wybranych w tajnym głosowaniu przez Radę Programową) jest nie więcej niż 15-20% wszystkich spodziewanych (jest to przywilej gospodarzy, który nie gwarantuje jednak pozycji dominującej).

Wyboru prac, które będą eksponowane na wystawie dokonują sami artyści, zgodnie z obowiązującym regulaminem. Organizatorzy wierzą, że nie oni, nawet nie konsultanci narodowi, a właśnie sami artyści najlepiej wiedzą, co jest ich najlepszym dziełem. Praca nie może przekraczać rozmiarów 3 x 3 x 3 m. Ta powierzchnia - płaska lub trójwymiarowa - bywa w różnym stopniu wykorzystywana. Czasami praca jest niewielka, innym razem znacznie przekracza dozwolone wymiary (jury wyklucza wtedy pracę z konkursu

nagród, ale pozostawia na ekspozycji). Zgłaszane dzieła muszą być wykonane z surowców włóknistych (elastycznych, giętkich, dających się splatać) lub w którejś z technik włókienniczych. Organizatorzy nie narzucają tematów, nie promują określonych technik, czy stylistyk. Obiektywizm jury jest zagwarantowany jego składem międzynarodowym, w którym Polacy stanowią możliwą do przegłosowania mniejszość.

Triennale trwa od maja do października. W dniu otwarcia utajniony do ostatnich chwil werdykt gromadzi publiczność z całego świata; większość z nagrodzonych odbiera medale osobiście. Dzień otwarcia i jeden-dwa dni następne dzięki licznym imprezom i wystawom towarzyszącym (w 2007 było ich 110!) składają się na prawdziwe święto tkaniny, jedyne w swoim rodzaju na świecie.

Dlaczego międzynarodowe?

Inicjatywę przekształcenia wystawy ogólnopolskiej (1972 r.) w międzynarodową (1975 r.) przypisuje sobie

wiele osób. *Spiritus movens* tego przedsięwzięcia była w istocie Krystyna Kondratiukowa (założycielka i pierwszy dyrektor muzeum), która kilkanaście lat wcześniej wprowadziła polskich tkaczy na salony sztuki międzynarodowej. W ślad za ich sukcesami na 1. i 2. Biennale Tkaniny w Lozannie (1962, -65) spodziewano się, że podobny rozgłos zyska również konkurs sztuki tkackiej w Łodzi.

Międzynarodowa ranga triennale trwa po dzień dzisiejszy, czego miarą jest - przy stosunkowo małym zainteresowaniu krajowych mass-mediów - ilość tekstów w zagranicznej prasie specjalistycznej, imponująca frekwencja gości z całego świata (nie tylko w dniu wernisażu) i wielość darów przekazywanych muzeum w uznaniu jego sławy i promocyjnej roli. Zainteresowanie łódzkim triennale nie słabnie, ale z uwagi na geografii tkaniny artystycznej można uznać, że liczba 50-60 prezentowanych państw to już maksimum, a to oznacza, że triennale „szerzej” międzynarodowe być już nie może, bo chyba nie ma w tym większego artystycznego sensu.

Dlaczego triennale?

Decyzja o trzyletnim cyklu wystawienniczym być może została podjęta jedynie z chęci odróżnienia się od lozańskich ekspozycji, ostatecznie jednak okazała się trafna tak dla artystów-uczestników jak i organizatorów. Tkaniny powstają dłużej niż obrazy czy grafiki. Najwartościowsze dzieła nie powstają co 3 lata, ale prawdopodobieństwo, że pojawią się nie w 2, a w 3 lata jest większe. A gdy dodać do tego jeszcze regulaminowy warunek, że artyści mogą uczestniczyć w wystawie co drugą edycję, można założyć,

że w 6 lat stworzą nawet kilka dzieł, a z nich zaprezentują najwartościowsze. Przyjęte cezury czasowe znacznie poszerzyły krąg potencjalnych uczestników triennale, a jednocześnie nie skazały na zbyt długą nieobecność tych, których dla ich talentu i inwencji wciąż warto podziwiać.

Również z powodów organizacyjnych cykl triennialowy jest optymalny. Przygotowania do każdej wystawy niewielkiej grupie pracowników muzeum zajmują około 2,5 roku. Niełatwo pogodzić codzienne obowiązki muzealne z trudem przygotowania wystawy o randze triennale, dlatego może jesteśmy jedynym na świecie muzeum, które się tego podejmuje.

Dlaczego tkaniny?

Inni na cyklicznych wystawach pokazują plakaty, grafikę, rysunek. My prezentujemy tkaniny, bo jesteśmy Centralnym Muzeum Włókiennictwa.

Dlaczego w Łodzi?

We wczesnych latach 60. ze względu na swój potencjał artystyczny tylko środowisko warszawskie było predysponowane do przygotowania wystawy na miarę triennale, ale być może sukcesy artystów uspiły zapał stołecznych organizatorów. Około 1970 r. Łódź zapragnęła podkreślić na mapie artystycznej Polski swoją wyjątkową pozycję wypracowaną przez środowisko artystów i artystów-projektantów skupionych wokół Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych. Działania organizacyjne twórców złańkionych międzynarodowej autopromocji wspierał mecenat państwa i zakładów przemysłowych. Animatorzy triennale wykazali się wielką roztropnością w działaniu.

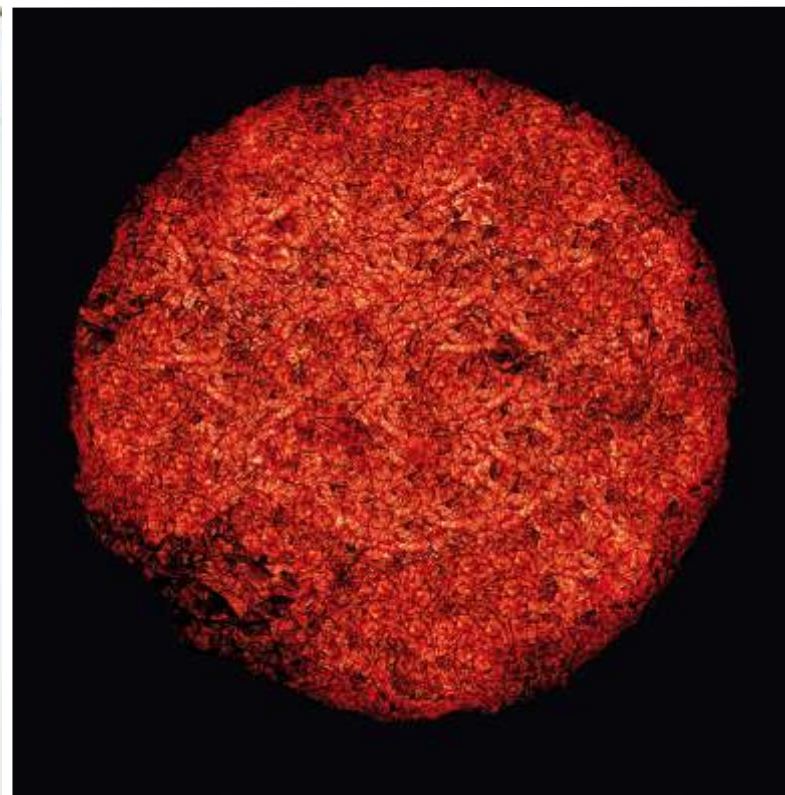
By nie zrazić sponsorów sztuką nazbyt nowatorską, połączyli w jednej imprezie dwie wystawy (różnie atrakcyjne dla finansowo zasobnych i politycznie władnych ministerstw, zjednoczeń i związków) - tkaniny unikatowej i tkaniny przemysłowej. A że nie sposób wspierać połowy programu, pieniądze przekazywano na całość z uzasadnieniem i w zgodzie z obowiązującym w łódzkim środowisku postulat „symbiozy sztuk” głoszącym, że dyscypliny projektowe nie mogą rozwijać się twórczo bez doświadczeń i eksperymentów podejmowanych wcześniej w tkaniu unikatowej.

Gdy w 1981 roku zrezygnowano z ekspozycji tkaniny przemysłowej (bo ta formuła okazała się zła, nieatrakcyjna i nie do zaakceptowania, szczególnie przez zagranicznych artystów projektantów), nikt już nie miał wątpliwości, że Międzynarodowe Triennale Tkaniny obroni się wyłącznie tkaniną artystyczną, unikatową, która w wymiarze naprawdę międzynarodowym prezentowana jest nie gdzie indziej, lecz w Łodzi.

Norbert Zawisza

Laureaci Grand Prix Międzynarodowego
Triennale Tkaniny w Łodzi (od góry, od lewej):
2010: Anee-Gry Løland (Norwegia), „Pomniki”;
2007: Włodzimierz Cygan (Polska), „Orbitrek”;
1998: Tomoko Ishida (Japonia),
„Co – Twisted/Rui Rui – Jho Jho”;
2013: Magdalena Soborń (Polska),
„Mars”

Skansen Łódzkiej Architektury Drewnianej

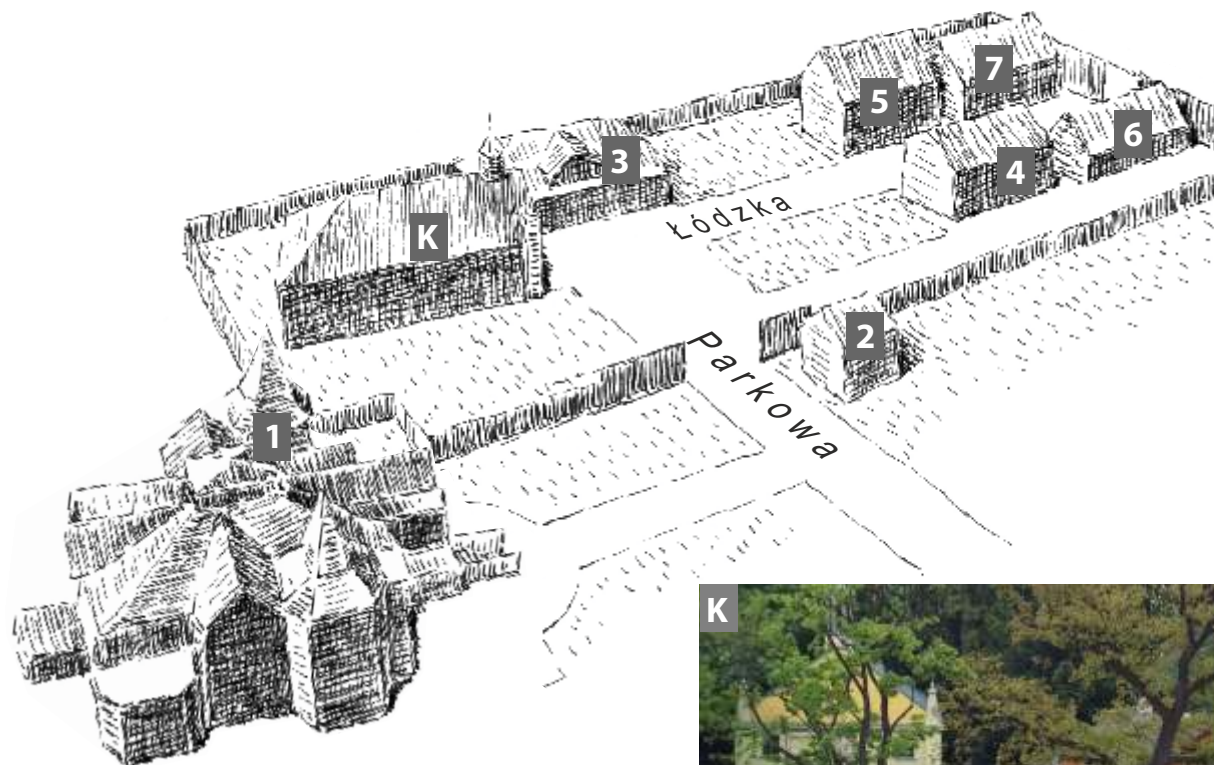
Skansen Łódzkiej Architektury Drewnianej zlokalizowano w parku im. Władysława Reymonta. W rozplanowaniu skansenu zaakcentowano oś głównej ulicy (ul. Łódzka), nawiązując w ten sposób do układu urbanistycznego XIX-wiecznej Łodzi, której „kręgosłupem” był trakt, a później ulica Piotrkowska. Nawierzchnię ulic w skansenie stanowi bruk z polnego kamienia (łódzkie *kocie łby*). Pasy czerwonego klinkieru wzdłuż bruku przypominają o rynsztokach, jedynym systemie odprowadzania ścieków w dawnej Łodzi. Aranżację przestrzeni dopełniają stylizowane elementy małej architektury: lampy uliczne, studnia-pompa i tabliczki z nazwami ulic. Obiekty do skansenu kompletowano tak, by prezentowały różnorodność XIX-wiecznego łódzkiego budownictwa drewnianego. Sprowadzono je z miasta i jego obrzeży. O wyborze budynków decydowały: stan zachowania, stopień autentyczności substancji zabytkowej, sprawy własnościowe, aktualny status prawny. Łódzkie domy tkaczy nie ocalały. Do skansenu przeniesiono domy rzemieślnicze (o rozkładzie wnętrza

podobnym do planu typowego domu tkacza), dom czynszowy, willę letniskową, budynek przystanku tramwajowego i kościół. Po translokacji wszystkie budynki poddano renowacji (m.in. odtworzono pierwotną kolorystykę), a niektóre elementy zrekonstruowano (np. belki podwalinowe).

Do skansenu prowadzi ul. Parkowa. Niewielki budynek po prawej stronie to dawna (1901-1913) poczekalnia przystanku tramwajowego (**2**; wcześniej: Zgierz, Rynek Nowego Miasta). Na przeciw znajduje się willa letniskowa z początku XX w. (**1**; wcześniej: Ruda Pabianicka, ul. Scalenkowa 18). Jej właścicielem w 1939 roku był średniozamożny łódzki przedsiębiorca, Szaja Światłowski. Na urodę i malowniczość tego budynku składają się: nieregularny plan, graniaste wieże, przeszklone werandy z ornamentowanymi, kolorowymi szybami, bogaty detal i ozdobne elementy ciesielskie. Na osi ul. Łódzkiej stoi kościół (**K**; wcześniej: Nowosolna). Powstał w roku 1846 jako zbór ewangelicki według projektu Sylwestra Szpilowskiego. Jednonawowa budowla ma konstrukcję drewnianą z murowaną fasadą, na której widnieje malowidło z wizerunkiem św. Andrzeja Boboli, obecnego patrona kościoła. Obok Kościoła posadowiono dom rzemieślniczy z przełomu XIX/XX w. (**3**; wcześniej Łódź, ul. Mazowiecka 47). Podobnie jak pozostałe domy rzemieślnicze w skansenie, jest on budynkiem parterowym, z użytkowym poddaszem. Wnętrze jest zbliżone do rozkładu dawnych domków tkaczy: symetryczny, dwutraktowy układ, z przechodnią sienią. Dom rzemieślniczy po przeciwnej stronie (**4**, wcześniej: Łódź, ul. Kopernika 42) wyróżnia się ciekawym detałem architektonicznym w postaci ozdobnych opasek wokół okien i drzwi, profilowanych gzymsów i płycinowych okiennic. Na wprost (**5**; wcześniej: Łódź, ul. Mazowiecka 61) stoi piętrowy budynek czynszowy z przedmieść miasta. Przed laty mieściły się w nim mieszkania dla rodzin robotniczych. Sąsiedni dom rzemieślniczy (**7**; wcześniej: Łódź, ul. Żeromskiego 68) wzniesiono ok. poł. XIX w. Tu warto zwrócić uwagę na wejściowe drzwi wyposażone w kutą kratę z motywami roślinnymi. Dom stojący na przeciw (**6**; wcześniej: Łódź, ul. Wólczańska 68) zbudowano w latach 60-tych XIX w. na posesji przyfabrycznej, należącej do Karola Bennicha. Mimo układu typowego dla domu rzemieślniczego pełnił w przeszłości jedynie funkcje mieszkalne. W jego wnętrzu są trzy muzealne rekonstrukcje: dwóch mieszkań robotniczych oraz izby warsztatowej tkacza.

Agnieszka Szygendowska

Muzeum interaktywne „e - kotłownia”

Pierwsze w Europie Środkowej interaktywne muzeum włókiennictwa korzystające z najnowszych zdobyczy techniki mieści się w zrewitalizowanym budynku Kotłowni, usytuowanym na dziedzińcu wewnętrznym dawnej fabryki Ludwika Geyera.

W muzeum przygotowano atrakcje dla odbiorców w różnym wieku - niemal 100 angażujących aplikacji, w tym kil-

kanaście filmów oraz animacji. Na dobry początek odwiedzających wita fabrykant Ludwik Geyer, zapraszając do podjęcia pracy w fabryce. Muzeum multimedialne oferuje zwiedzającym możliwość wirtualnego obcowania z wybranymi eksponatami Centralnego Muzeum Włókiennictwa, zapoznania się z historią przemysłu włókienniczego, Białej Fabryki oraz rodziny Geyerów, która kryje wiele sekretów. Prezentowane są rodzaje tkanin i splotów oraz ubiory z XIX i XX wieku. Przy pracy można zobaczyć maszynę parową, żakard oraz selfaktor, ożywione dzięki nowoczesnym technologiom. Wędrując szlakiem elementów związanych z przemysłem włókienniczym, zwiedzający przenoszą się w czasy Łodzi przemysłowej.

Pobyt w muzeum uatrakcyjnijają liczne multimedialne gry, zabawy i quizy. Ułożyć można gobelin z puzzli, wyhaftować wzór na serwetce czy posegregować surowce do pro-

dukcji tkanin a następnie tkaniny z nich wyprodukowane. Goście muzeum mają również możliwość zaprojektowania własnych tkanin i upublicznienia ich potem na specjalnym stole dotykowym. Spragnionych ruchu zapraszamy do rozegrania meczu kłębkiem włóczki czy zbierania bawełny.

Wiedzę zdobytą podczas zwiedzania warto sprawdzić w krótkich quizach. A samym pobycem w naszej placówce można będzie pochwalić się znajomym, wysyłając im wirtualną pocztówkę z własnym zdjęciem na tle Białej Fabryki. Zagubionym w gąszczu korytarzy i pomieszczeń drogę pomaga odnaleźć wirtualna mapa.

Anna Nierychlewska

Najkrócej

Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi istnieje od 1960 r. Ulokowane w okazałym kompleksie klasycystycznych budynków „Białej Fabryki” Ludwika Geyera, jest obecnie największym muzeum włókiennictwa w Europie (i prawdopodobnie na świecie). Stosunkowo młoda kolekcja obejmuje różnorodne eksponaty związane z włókienniczym procesem produkcyjnym: narzędzia, maszyny i dokumenty dawnych zakładów produkcyjnych, papiery wartościowe spółek włókienniczych, projekty tekstyliów, tkaniny przemysłowe i ludowe, odzież i akcesoria strojów oraz imponującą kolekcję tkaniny artystycznej. W świecie sztuki współczesnej muzeum słynie jako organizator Międzynarodowego Triennale Tkaniny, obecnie najstarszej, największej i najbardziej uznanej w swoim rodzaju na świecie wystawy promującej „sztukę włókna”. W ramach działalności popularyzatorskiej przygotowano ponad 1000 wystaw, w tym 120 poza granicami kraju. Atrakcyjna przestrzeń muzeum odnowiona z wyjątkowym poszanowaniem historii obejmuje również Skansen Łódzkiej Architektury Drewnianej, a w kwietniu 2013 roku powiększyła się o zrewitalizowany budynek „Starej Kotłowni”, w którym powstało muzeum interaktywne, wykorzystujące nowoczesne techniki multimedialne.

W 2013 r. w plebiscycie magazynu National Geographic Traveller muzeum uzyskało tytuł jednego z „7 nowych cudów Polski” (mo)

Łódź, ul. Piotrkowska 282 / www.muzeumwlokiennictwa.pl

Plakaty promocyjne

z akcji: Centralne Muzeum
Włókiennictwa w Łodzi nominowane
w plebiscycie magazynu National
Geographic Traveller
„7 nowych cudów Polski”

Projekt plakatów: Mirosław Owczarek
Plakaty ukazywały się na stronie internetowej muzeum
i profilu Facebook od 19 lipca do 30 września 2013 r.

Centralne
Muzeum
Włókiennictwa
w Łodzi
nominowane
w Plebiscycie
„7 nowych
cudów Polski”

Zachęcamy do
głosowania
na prawdopodobnie
największe muzeum
włókiennictwa
na świecie!
Szczegółowe
informacje na:
[www.muzeum
włókiennictwa.pl/](http://www.muzeum
wlokiennictwa.pl/)
wydarzenia-
specjalne

**akcja
RUSZAMY!
NOMINACJA**

NOMINACJA 2013
W PLEBISCYCIE
7 NOWYCH
CUDÓW
POLSKI
TRAVELER

wakacje są
cudowne!
byliśmy w muzeum

NOMINACJA 2013
W PLEBISCYCIE
7 NOWYCH
CUDÓW
POLSKI
TRAVELER

Prawdopodobnie największe muzeum
włókiennictwa na świecie,
nominowane w Plebiscycie
„7 nowych cudów Polski”

Zachęcamy do głosowania na
Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi.
SMS o treści: **TR.CUD.10. twój kod pocztowy**
pod numer **71001** np.: **TR.CUD.10.93-034**
Głosujący mogą wysłać dowolną ilość SMS-ów
Szczegółowe informacje na:
[www.muzeum-włókiennictwa.pl/](http://www.muzeum-wlokiennictwa.pl/)
wydarzenia-specjalne

Centralne Muzeum
Włókiennictwa w Łodzi
nominowane
w Plebiscycie
„7 nowych
cudów
Polski”

Zachęcamy
do głosowania
na prawdopodobnie
największe
muzeum
włókiennictwa
na świecie!

SMS o treści:
TR.CUD.10.twój kod pocztowy
pod numer 71001

np.: TR.CUD.10.93-034

Szczegółowe informacje na:

www.muzeum

wlokiennictwa.pl/

wydarzenia-specjalne

Foto:

maszyna parowa

Lokomobil-Dampfkessel,

Magdeburg-Buckau,

Niemcy, ok. 1910,

fragment ekspozycji

w muzeum interaktywnym „e-kotłownia”

Uwaga! Nominacja

Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi
nominowane w Plebiscycie National Geographic Traveler
„7 nowych cudów Polski”

Zachęcamy do głosowania na prawdopodobnie największe muzeum włókiennictwa na świecie!
Pod numer 71001 wyślij SMS o treści: TR.CUD.10. twój kod pocztowy (np.: TR.CUD.10.93-034)

Głosować można (wielokrotnie) do 30. 09. 2013 r. Koszt wysłania SMS-a to 1,23 zł brutto.

Szczegółowe informacje na: www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne

W ilustracji wykorzystano motyw z gobelinu w zbiorach CMW: S. Popławski, „Lausanne - Łódź - London - Artyści”, 1979

Magia?

Pierwszego września 2013 r. Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi zajmuje **pierwsze** miejsce w Plebiscycie „7 nowych cudów Polski”. A na fotografii kotłownia, w której Ludwik Geyer uruchomił **pierwszą** w Łodzi maszynę parową.

Dziękujemy wszystkim, którzy oddali na nas głos. Niezdecydowanych zachęcamy do głosowania na prawdopodobnie największe (**pierwsze?**) muzeum włókiennictwa na świecie. Głosowanie trwa do **30. września 2013 r.** Szczegóły na: www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne

Centralne Muzeum
Włókiennictwa w Łodzi
nominowane w Plebiscycie
„7 nowych cudów Polski”

NA SZCZĘŚCIE
muzeum
JEST!

Zachęcamy do głosowania na prawdopodobnie
największe muzeum włókiennictwa na świecie!

www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne Fotopięć zdjęć nowożeńców, 21.08.2013

Wzręczniowe wystawy:

- 14 Międzynarodowe Triennale Tkaniny, Łódź 2013
- 12 Ogólnopolska Wystawa Tkaniny Unikatowej, Łódź 2013
- 9 Międzynarodowe Nadbałtyckie Triennale Miniatury Tkackiej, Gdynia 2013; (od 18. 09.)
- 10 Ogólnopolskie Triennale Tkaniny Artystycznej Uczniów Liceów Plastycznych, Supraśl 2013; (od 26. 09.)
- Z modą przez XX wiek
- Dawne zakłady
- Ludwika Geyera 1828 – 2002
- Narzędzia i maszyny włókiennicze w zbiorach CMW
- Rekonstrukcja tkalni z przełomu XIX/XX w.
- Prezentacja maszyn w ruchu
- Interaktywna ekspozycja w budynku kotłowni
- Rekonstrukcja wnętrza mieszkań robotniczych z lat 20. i 30. XX w.
- Rekonstrukcja wnętrza izby warsztatowej z I poł. XIX w.
- W kuchni Pani Goldbergowej

Recepta na cud?

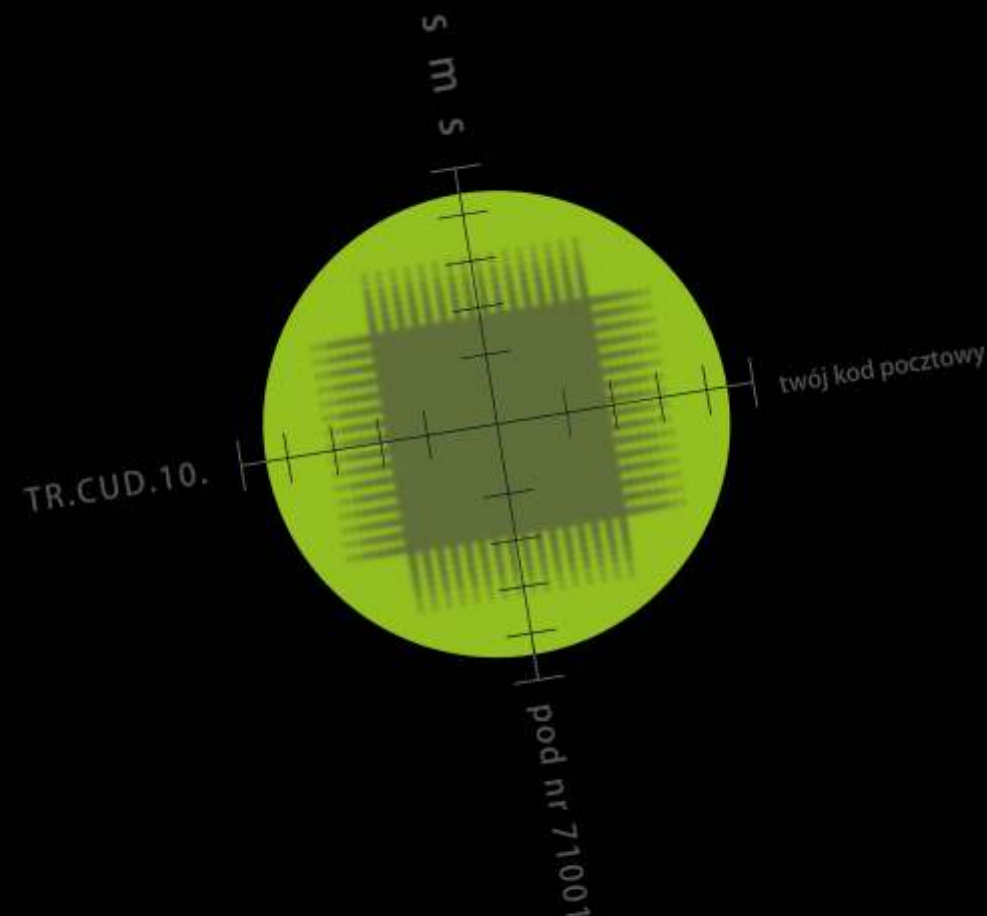
Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi nominowane w plebiscycie Magazynu National Geographic Traveler „7 nowych cudów Polski”

Zachęcamy do głosowania na prawdopodobnie największe muzeum włókiennictwa na świecie. Do 30 września 2013 r. wyślij SMS o treści: TR.CUD.10. twój kod pocztowy pod numer 71001 (np.: TR.CUD.10.93-034) Można głosować wielokrotnie!

szczególne informacje na: www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne

ktoś musi wygrać

Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi nominowane w Plebiscycie „7 nowych cudów Polski”. Zachęcamy do głosowania na prawdopodobnie największe muzeum włókiennictwa na świecie!
główne informacje na: www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne

cmw Łódź w drugim planu

**NOMINACJA 2013
W PLEBISCYCIE
7 NOWYCH
CUDÓW
POLSKI
TRAVELER**

Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi nominowane
w Plebiscycie „7 nowych cudów Polski”. Zachęcamy do głosowania
na prawdopodobnie największe muzeum włókiennictwa na świecie!
Pod numer 71001 wyślij SMS o treści: TR.CUD.10.twój kod pocztowy (np.: TR.CUD.10.93-034)
Szczegółowe informacje na: www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne

Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi

**NOMINACJA 2013
W PLEBISCYCIE
7 NOWYCH
CUDÓW
POLSKI
TRAVELER**

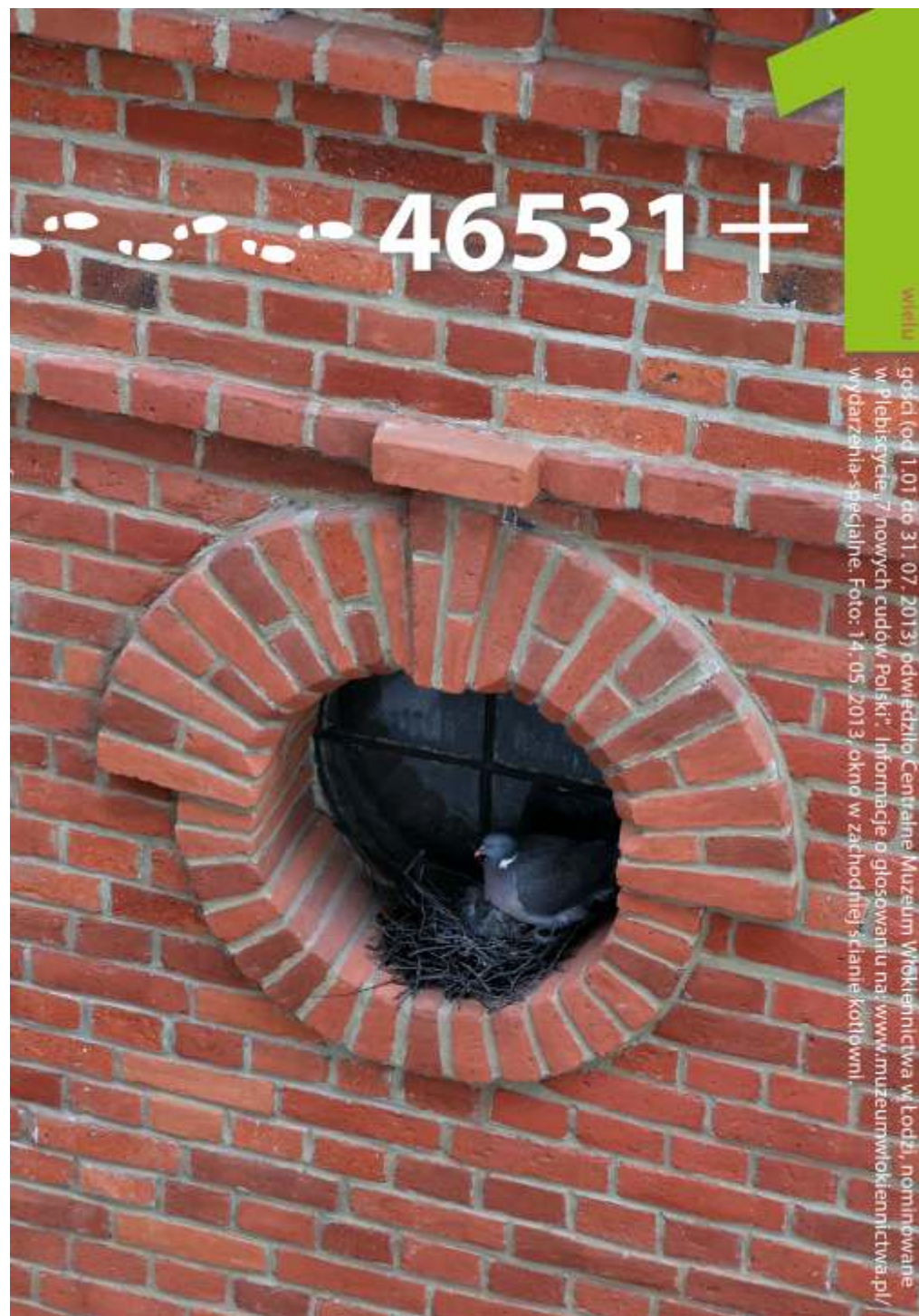
nominowane
w Plebiscycie
„7 nowych
cudów Polski”.
Zachęcamy
do głosowania
na prawdopodobnie
największe
muzeum
włókiennictwa
na świecie!
Pod numer 71001
wyślij SMS o treści:
TR.CUD.10.twój kod pocztowy
(np.: TR.CUD.10.93-034)
Głosować można
(wielokrotnie)
do 30. 09. 2013 r.
Koszt wysłania SMS-a
to 1,23 zł brutto.
Szczegółowe
informacje na:
[www.muzeum
wlokiennictwa.pl/
wydarzenia-specjalne](http://www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne)

KREUJE

W Plebiscyde „7 nowych cudów Polski” zachęcamy do głosowania na Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi, prawdopodobnie największe muzeum włókiennictwa na świecie! Pod numer 71001 wyślij SMS o treści: TR.CUD.10.twój kod pocztowy (np.: TR.CUD.10.93-03). Szczegółowe informacje na: www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne

TR.10.CUD.twój kod pocztowy

Wielki
gości (od 1.01 do 31.07.2013) odwiedziło Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi, nominowane
w Plebiscyde „7 nowych cudów Polski”. Informacje o głosowaniu na www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne. Foto: 14.05.2013, okno w zachodniej ścianie kościoła.

sms pod numer
71001

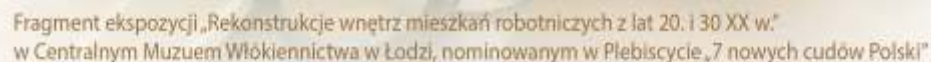
- A ty cóżes się tak wystroiła?
- Przecie do cudu startuje!
- Cud to dopiero będzie, za sto lat.
- No to bym chociaż już teraz
smsa wysłała, do Warszawy,
kawał drogi, nie?
- To po drutach idzie, zdążysz.
- Ciszej tam! I nie po drutach
tylko tak dziwnie jakoś,
klikają i jest. Cud!

TR.CUD.10.twój kod pocztowy

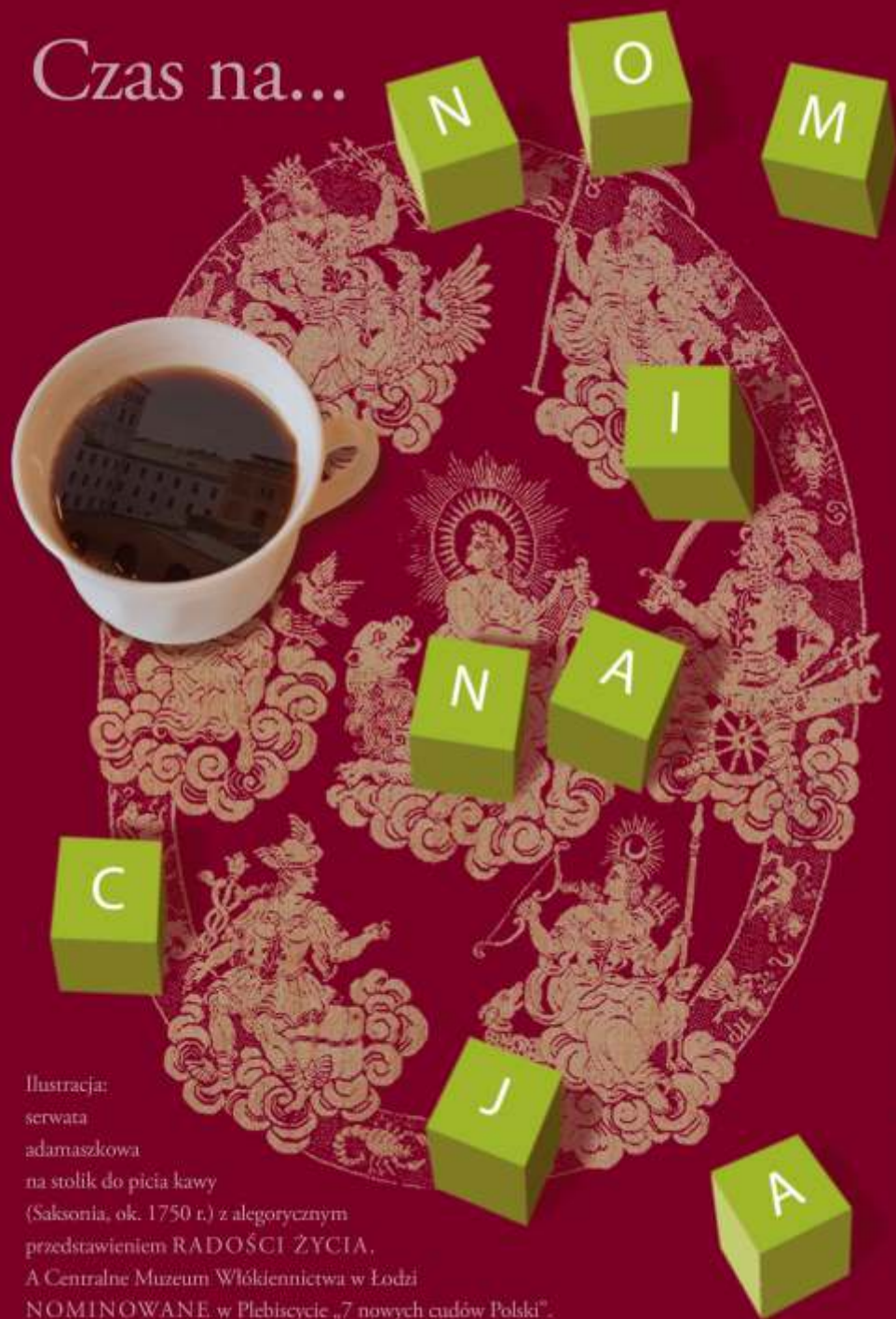
Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi nominowane w Plebiscycie „7 nowych cudów Polski”
Zachęcamy do głosowania na prawdopodobnie największe muzeum włókiennictwa na świecie! Szczegółowe informacje na:
www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne Foto: Pracownicy na dziedzińcu Białej Fabryki, pocz. XX w.

cuda?

Czas na...

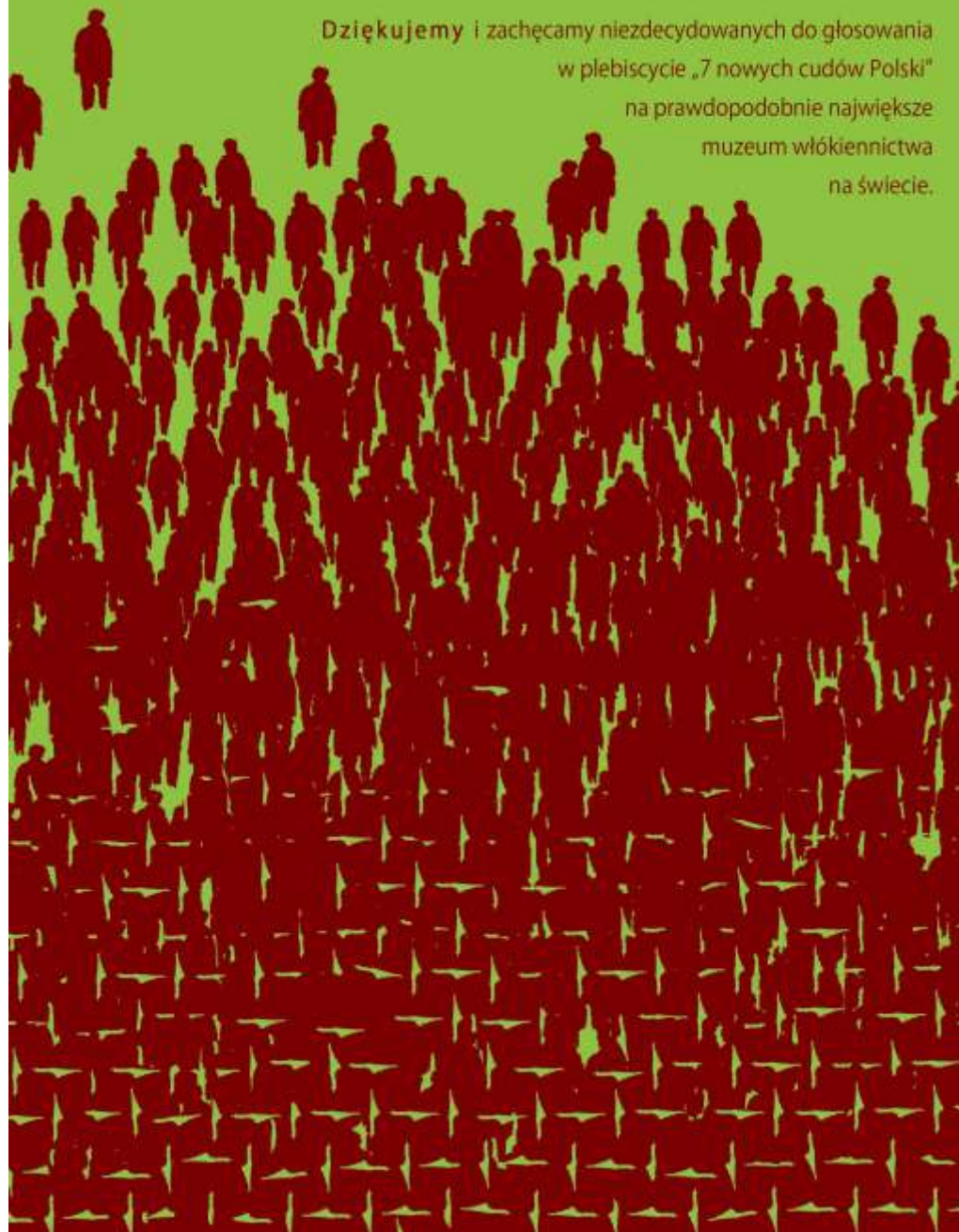

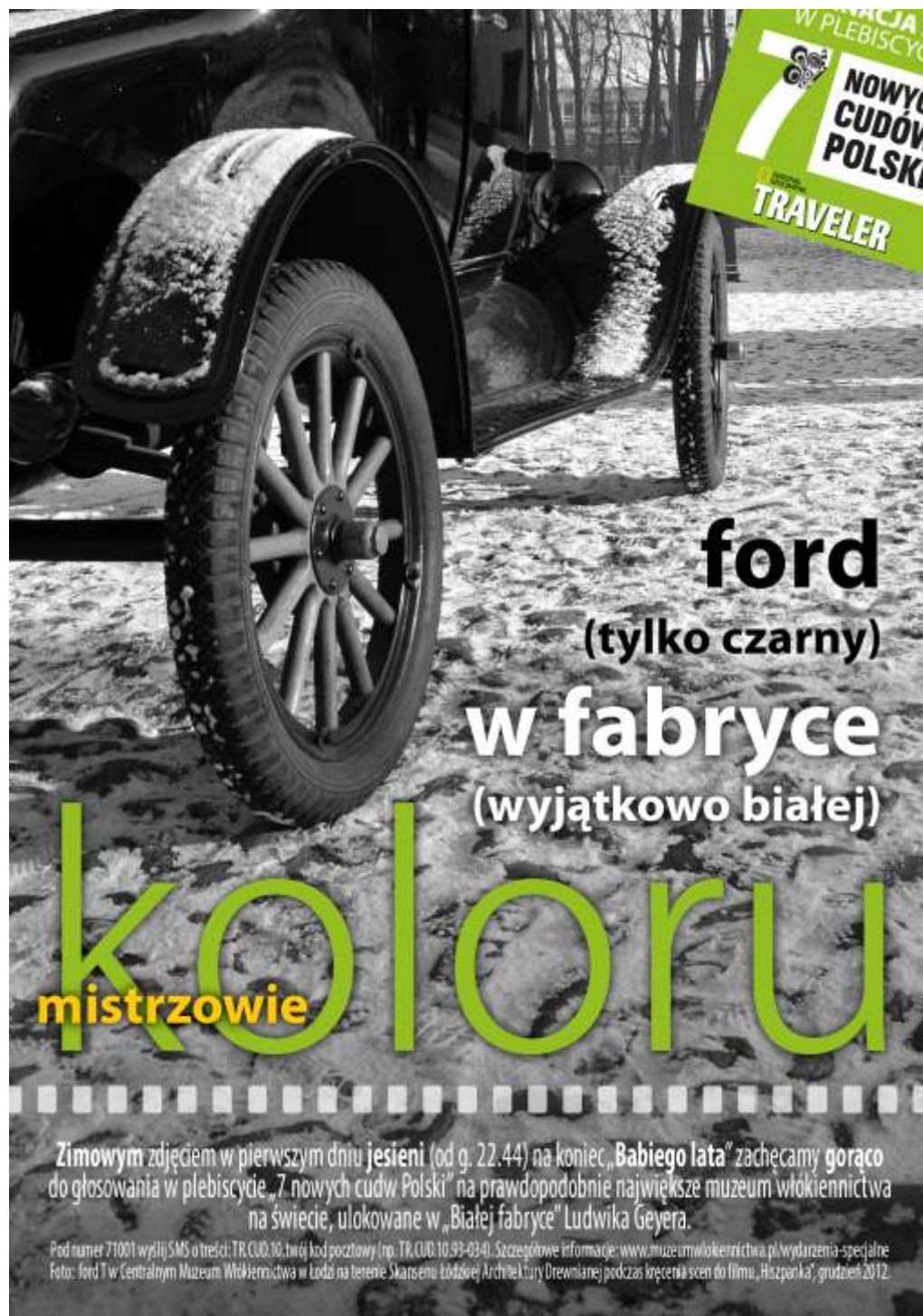
Ilustracja:
serwata
adamaszkowa
na stolik do picia kawy
(Saksonia, ok. 1750 r.) z alegorycznym
przedstawieniem RADOŚCI ŻYCIA.
A Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi
NOMINOWANE w Plebiscycie „7 nowych cudów Polski”.

Głosowanie trwa do 30. 09. 2013 r. Pod numer 71001 wyślij SMS o treści: TR.CUD.10.93-034)

Splatamy Wasze głosy :)

Dziękujemy i zachęcamy niezdecydowanych do głosowania
w plebiscycie „7 nowych cudów Polski”
na prawdopodobnie największe
muzeum włókiennictwa
na świecie.

W PLEBISCYDZIE
7 NOWYCH CUDÓW POLSKI
TRAVELER

ford
(tylko czarny)
w fabryce
(wyjątkowo białej)

koloru
mistrzowie

Zimowym zdjęciem w pierwszym dniu **jesieni** (od g. 22.44) na koniec „**Babiego lata**” zachęcamy **gorąco** do głosowania w plebiscyde „7 nowych cudów Polski” na prawdopodobnie największe muzeum włókiennictwa na świecie, ulokowane w „Białej fabryce” Ludwika Geyera.

Pod numer 71001 wyslij SMS o treści: TR.CUD.10.twój kod pocztowy (np. TR.CUD.10.93-034). Szczegółowe informacje: www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne
Foto: ford T w Centralnym Muzeum Włókiennictwa w Łodzi na terenie Skansenu Łódzkiej Architektury Drewnianej podczas kręcenia scen do filmu „Hiszpanka”, grudzień 2012.

1 / 32

Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi
jednym z 32 nominowanych w plebiscyde „7 nowych cudów Polski”
Pod numer 71001 wyslij SMS o treści: TR.CUD.10.twój kod pocztowy (np.: TR.CUD.10.93-034). Można głosować wielokrotnie!

7

nowych cudów w siedem dni

Głosowanie

do 30. 09. 2013!

Centralne Muzeum
Włókiennictwa w Łodzi
nominowane w Plebiscycie
„7 nowych cudów Polski”

Zachęcamy do głosowania na prawdopodobnie
największe muzeum włókiennictwa na świecie!

Pod numer **71001** wyślij SMS o treści:

TR.CUD.10.twój kod pocztowy (np.: TR.CUD.10.93-034)

Głosować można wielokrotnie. Koszt wysłania SMS-a to 1,23 zł brutto.
Szczegółowe informacje na: www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne

abakan abakanowicz arcydzieła

w kolekcji Centralnego
Muzeum Włókiennictwa
w Łodzi,
nominowanego
w Plebiscycie

„7 nowych cudów Polski”

Zachęcamy

do głosowania

na prawdopodobnie

największe muzeum

włókiennictwa

na świecie!

Pod numer **71001**

wyślij SMS o treści:

TR.CUD.10.twój kod pocztowy

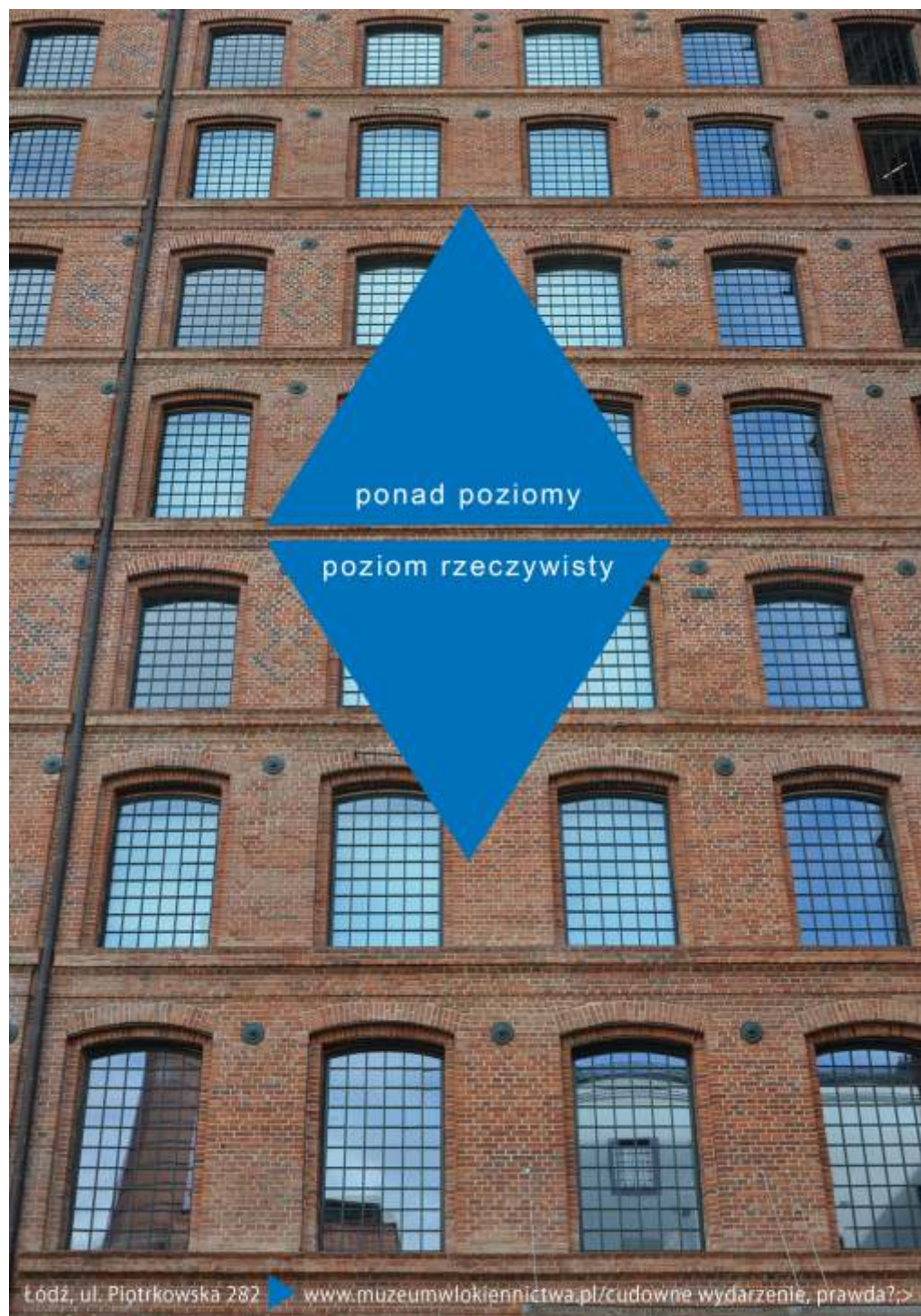
(np. TR.CUD.10.93-034)

Szczegółowe informacje na:

www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne

Ilustracja: „Abakan trójczęściowy czarny” – kompozycja M. Abakanowicz, 1972 (foto: L. Andrzejewski)

M(y)zeum z Łodzi

Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi
(ulokowane w Białej Fabryce
Ludwika Geyera)
nominowane w Plebiscycie
„7 nowych cudów Polski”

Głosowanie do 30. września!

Zachęcamy do głosowania na
prawdopodobnie największe
muzeum włókiennictwa na świecie!
Pod numer 71001
wyślij SMS o treści
TR.CUD.10.twój_kod_pocztowy
np.: TR.CUD.10.94-034
Koszt wysłania SMS-a to
1,23 brutto.
Można głosować wielokrotnie
Szczegółowe informacje na
www.muzeumwlokiennictwa.pl/
wydarzenia-specjalne

NOMINACJA 2013
W PLEBISCYCIE

7 NOWYCH
CUDÓW
POLSKI

TRAVELER

Cudowne

Centralne **Muzeum Włókiennictwa** w Łodzi
nominowane w Plebiscycie
„7 nowych cudów Polski”

W ostatnim
dniu plebiscytu
zachęcamy do głosowania
na prawdopodobnie największe
muzeum włókiennictwa na świecie!
Pod numer 71001 wyślij SMS o treści:
TR.CUD.10.twój kod pocztowy (np.: TR.CUD.10.93-034)
Szczegółowe informacje na: www.muzeumwlokiennictwa.pl/wydarzenia-specjalne
Kala z wykorzystaniem wizualizacji muzeum autorstwa grupy 33_03

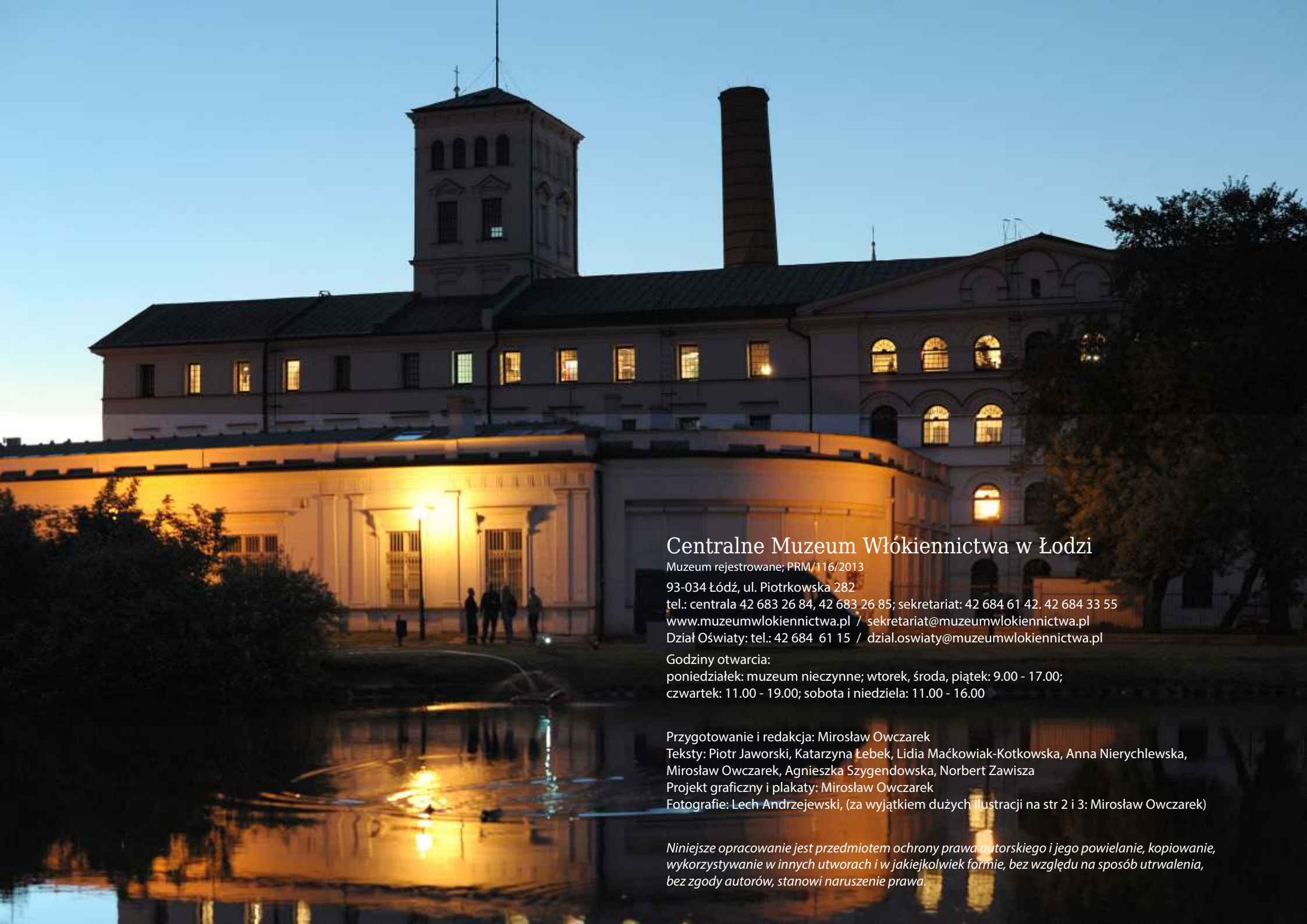
Co
będzie
jutro, jutro
się okaże :)

Jak sobie zagłosujesz, to się wyśpisz :)
Do północy trwa głosowanie w plebiscycie
„7 nowych cudów Polski”. Zachęcamy
do głosowania na Centralne Muzeum
Włókiennictwa w Łodzi.
Pod numer 71001 wyślij SMS o treści:
TR.CUD.10.twój kod pocztowy
(np.: TR.CUD.10.93-034).
Koszt wysłania SMS-a to 1,23 zł brutto.
Wszystkim, którzy oddali
na nas głos ...

...D.ZIĘKUJEMY!

Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi

Muzeum rejestrowane; PRM/116/2013

93-034 Łódź, ul. Piotrkowska 282

tel.: centrala 42 683 26 84, 42 683 26 85; sekretariat: 42 684 61 42, 42 684 33 55

www.muzeumwlokiennictwa.pl / sekretariat@muzeumwlokiennictwa.pl

Dział Oświaty: tel.: 42 684 61 15 / dzial.oswiaty@muzeumwlokiennictwa.pl

Godziny otwarcia:

poniedziałek: muzeum nieczynne; wtorek, środa, piątek: 9.00 - 17.00;

czwartek: 11.00 - 19.00; sobota i niedziela: 11.00 - 16.00

Przygotowanie i redakcja: Mirosław Owczarek

Teksty: Piotr Jaworski, Katarzyna Łebek, Lidia Maćkowiak-Kotkowska, Anna Nierychlewska, Mirosław Owczarek, Agnieszka Szygendowska, Norbert Zawisza

Projekt graficzny i plakaty: Mirosław Owczarek

Fotografie: Lech Andrzejewski, (za wyjątkiem dużych ilustracji na str 2 i 3: Mirosław Owczarek)

Niniejsze opracowanie jest przedmiotem ochrony prawa autorskiego i jego powielanie, kopiowanie, wykorzystywanie w innych utworach i w jakiegokolwiek formie, bez względu na sposób utrwalenia, bez zgody autorów, stanowi naruszenie prawa.